

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 60.614 van 28 juni 1996
in de zaak A. 68.538/X-6478.**

In zake : Guy MARTENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Gallaitstraat 62

tegen :

1. het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van BRUSSEL,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten P. LAMBERT en N. WEINSTOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Defrélaan 19,
2. de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel-Hoofdstad,
die woonplaats kiest bij
Advocaten F. HUYSMANS en Chr. RONSE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
's Landsroemlaan 10.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 9 april 1996 namens Guy MARTENS werd ingediend door zijn raadsman K. VAN ALSENOY, advocaat te Brussel, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 8 februari 1996 houdende goedkeuring van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel van 5 september 1995 waarbij aan verzoeker als tuchtstraf het ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door
Adjunct-auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 29 mei 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor verzoeker, van
Advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de eerste
verwerende partij, en van Advocaat Ch. RONSE, die ver-
schijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Ad-
junct-auditeur B. THYS, daartoe gemachtigd bij beslis-
sing van de Auditeur-generaal van 15 april 1996;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het proce-
durereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is sinds 19 maart 1979 werkzaam
bij het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn

van Brussel. Sinds 17 maart 1981 is hij vastbenoemd. Hij is arbeidsgeneesheer op de dienst arbeidsgeneeskunde van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn.

1.2. Op 26 juni 1995 stelt Dokter A. VANDENBORRE, verantwoordelijke voor de arbeidsgeneeskundige dienst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, een rapport op over de wijze van dienen van verzoeker. In hoofde van verzoeker worden drie soorten tekortkomingen vastgesteld : hij is frequent onrechtmatig afwezig; in zijn werkzaamheden als arts blijft hij zwaar in gebreke; op 14 juni 1995 heeft hij de werknemers die zich op die dag aanboden op de arbeidsgeneeskundige dienst noch gevaccineerd, noch aan een intradermotest onderworpen.

1.3. Op 29 augustus 1995 worden verzoeker en zijn raadsman gehoord door de raad voor maatschappelijk welzijn. Er wordt een proces-verbaal opgemaakt van hun verklaringen, dat door beiden wordt ondertekend. De raadsman legt namens zijn cliënt een verweernota voor aan de raad.

1.4. Bij beslissing van 5 september 1995 legt de raad voor maatschappelijk welzijn aan verzoeker als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege op.

1.5. Met brieven van 15 september 1995 maakt de directeur-generaal van de juridische dienst van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn het tuchtdossier over aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel, met het oog op het bekomen van een advies, alsook aan het college van negen leden bedoeld in artikel 83quinquies, § 2, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, met het oog op het bekomen van de goedkeuring van de tuchtbeslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 5 september 1995. Het

voornoemde college van negen leden zendt het tuchtdossier van verzoeker verder naar het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

1.6. In vergadering van 26 oktober 1995 geeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel een positief advies over de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 5 september 1995 waarbij verzoeker als tuchtstraf het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

1.7. Op 8 februari 1996 beslist het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie het besluit van de raad voor maatschappelijk welzijn van 5 september 1995 houdende het ontslag van ambtswege van verzoeker bij tuchtmaatregel, goed te keuren.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat "aangezien verzoeker niet overeenkomstig artikel 53 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW hoger beroep heeft ingesteld bij de Koning, het beroep onontvankelijk (is)";

2.2.1. Overwegende dat artikel 53, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, bepaalt dat de beslissingen waarbij, bij wijze van tuchtmaatregel, het ontslag van ambtswege wordt uitgesproken onderworpen worden aan het advies van het college van burgemeester en schepenen alsmede aan de goedkeuring van de bestendige deputatie; dat § 3 van hetzelfde artikel bepaalt dat het betrokken personeelslid en de raad voor maatschappelijk welzijn tegen de beslissing van de bestendige deputatie genomen op grond van § 1 bij de Koning beroep kunnen instellen binnen vijftien dagen na de

kennisgeving die hun ervan wordt gedaan door de bestendige deputatie;

2.2.2. Overwegende dat, naar luid van artikel 83quinquies, § 3, tweede lid, van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, ingevoegd bij artikel 87 van de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur, de taken die door of krachtens de wet of het decreet zijn toegewezen aan de bestendige deputatie, wat het grondgebied van het administratief arrondissement "Brussel-Hoofdstad" betreft, uitgeoefend worden door de respectieve colleges van de gemeenschapscommissies, telkens het gaat om een zaak die tot hun bevoegdheid behoort; dat, aangezien de maatschappelijke dienstverlening een bi-communautaire aangelegenheid is, het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie de in deze aangelegenheid aan de bestendige deputatie toegewezen bevoegdheid heeft overgenomen; dat in het tweetalig administratief arrondissement "Brussel-Hoofdstad" de mogelijkheid tot beroep bij de Koning, ingevolge de overheveling van de bevoegdheid voor het beleid betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van de federale overheid naar de Gemeenschappen, moet worden gelezen als een mogelijkheid tot beroep bij het uitvoerend orgaan van de bevoegde Gemeenschapscommissie, namelijk het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie; dat ten dezen kan verwezen worden naar artikel 63 van de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen; dat bijgevolg in het administratief arrondissement "Brussel-Hoofdstad" het hogervermelde goedkeuringstoezicht dat oorspronkelijk berustte in eerste instantie bij de bestendige deputatie en in beroep bij de Koning sinds 1 januari 1995 berust bij het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie; dat de exceptie niet opgaat;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging; dat hij stelt dat het goedkeuringsbesluit van het verenigd college "klakkeloos" beweert dat zijn rechten van verdediging niet zijn geschonden; dat hij zijn middel expliciteert als volgt :

"Bovendien werd de zaak behandeld op de zitting van 28.08.1995, doch toen echter niet in beraad genomen.

Uit de betwiste beslissing blijkt immers dat er vervolgens een nieuw onderzoek heeft plaatsgevonden, waarbij de getuigenis van de heer RUBBENS tegenover een getuigenis van de heer DETURCK i.v.m. een vermeend vals stuk gesteld werd, element dat klaarblijkelijk van doorslaggevende aard is, nu het ook in de bestreden beslissing in aanhef wordt geciteerd.

In tegenstelling met wat in de betwiste beslissing vermeld staat, werd de logenstraffing, waarvan sprake, echter nooit aan verzoeker, noch aan zijn raadsman meegedeeld; evenmin werden ze van het aanvullend onderzoek en de ondervraging van de heer RUBBENS geïnformeerd.

Alzo werden op het niveau van het O.C.M.W. de rechten van de verdediging klaarblijkelijk geschonden";

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop antwoordt dat zij ontkent dat na de vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn van 29 augustus 1995 tijdens dewelke verzoeker werd gehoord en het tuchtdossier werd behandeld, maar de uitspraak werd verdaagd, nog een nieuw onderzoek zou hebben plaatsgehad

over de getuigenis van André RUBBENS in verband met de aanwezigheid van verzoeker op de veiligheidsdienst op 15 juni 1996 's namiddags, dat de chronologie van de onderzoeksdaten die uit het administratief dossier blijken, de stelling van verzoeker tegensprekt, dat uit die chronologie duidelijk blijkt "dat verzoeker op elk moment tijdens de procedure op de hoogte is geweest van de onderzoeksdaten naar de waarachtigheid van zijn verklaringen en neergelegde stukken m.b.t. zijn aanwezigheid op 15 juni 1995 op de dienst en dat hem de gelegenheid werd gegeven zich daaromtrent te verweren";

3.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat uit het proces-verbaal van verhoor blijkt dat verzoeker ter zitting kennis heeft genomen van het feit dat André RUBBENS zijn handtekening onder het document dat door verzoeker werd ingediend, ter verantwoording van zijn afwezigheid op 15 juni 1995 's namiddag, niet erkent, de "verzoeker dus perfect op de hoogte was van de betwisting en zich hieromtrent heeft kunnen verdedigen", dat uit het "proces-verbaal" (lees "de beslissing") van de raad voor maatschappelijk welzijn van 29 augustus 1995 blijkt dat de raad zijn uitspraak heeft verdaagd "ten einde voorafgaandelijk het volledig dossier te kunnen instuderen", dat deze beslissing niet de minste schending inhoudt van het recht op verdediging;

3.1.4. Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van het onderzoek dat door de tuchtoverheid werd gevoerd naar de waarachtigheid van de schriftelijke getuigenverklaring van André RUBBENS die door verzoeker ter verantwoording van zijn afwezigheid op de arbeidsgeneeskundige dienst op 15 juni 1995, was ingediend; dat uit het administratief dossier wel blijkt dat André RUBBENS op 29 augustus 1995, zijnde de dag van het verhoor van verzoeker door de raad voor maatschappelijk welzijn,

schriftelijk zijn getuigenverklaring van 23 augustus 1995 heeft gelogenstraf en van valsheid heeft beticht, en dat verzoeker en zijn raadsman hiervan pas op de hoorzitting van de raad voor maatschappelijk welzijn in kennis werden gesteld; dat verzoeker terecht stelt dat, ná de hoorzitting van 29 augustus 1995, door de tucht-overheid aanvullende onderzoeksdaden werden gesteld; dat inderdaad met een brief van 31 augustus 1995 de tucht-overheid verzoeker gevraagd heeft het originele document van de verklaring van André RUBBENS van 23 augustus 1995 te bezorgen; dat bovendien aan het tuchtdossier nog een schriftelijke verklaring van 31 augustus 1995 werd toegevoegd van een ambtenaar van de veiligheidsdienst waarbij deze bevestigt, "faisant suite à votre demande téléphonique de ce jour", dat hij op 15 juni 1995 verzoeker niet ontmoet heeft op de veiligheidsdienst; dat de tucht-overheid door het stellen van bijkomende onderzoeksdaden zelf de indruk geeft dat het probleem van de al dan niet valsheid van de geuigenverklaring van André RUBBENS van 25 augustus 1995 nog helemaal niet opgelost was; dat verzoeker niet meer de kans heeft gekregen om door de raad voor maatschappelijk welzijn over dit specifiek probleem en over de resultaten van de aanvullende onderzoeksdaden te worden gehoord; dat de resultaten van de aanvullende onderzoeksdaden echter in de motivering van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van 5 september 1995 zijn opgenomen en derhalve de tuchtbeslissing mede hebben gedragen; dat het goedkeuringsbesluit van het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 8 februari 1996 derhalve ten onrechte stelt dat de rechten van verdediging van verzoeker tijdens de tuchtprocedure van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn niet werden geschonden; dat verzoekers middel ernstig is;

3.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"De gevolgen van de (maximum) tuchtstraf die in dit dossier opgelegd werd, zijn dramatisch.

Na een loopbaan van 15 jaar bij het OCMW, zonder enig tuchtverleden, wordt de verzoekende partij in feite op staande voet ontslagen.

Het is duidelijk dat in een gewone dienstbetrekking de tenlaste gelegde feiten op geen enkele wijze de zwaarwichtige redenen kunnen uitmaken die een dergelijk ontslag zouden verrechtvaardigen zodat een gewone rechtsmacht alleszins een dergelijk ontslag nooit zou goedkeuren.

Zelfs in de hypothese dat dit wel het geval is, zou de verzoekende partij, zonder twijfel, in afwachting van een definitieve uitspraak kunnen terugvallen op werkloosheidsvergoedingen.

In casu en gelet op de bijzondere aard van de betrekking, is dit niet het geval en werd zoals hoger aangeduid, ook zijn verzoek om van werkloosheidsvergoeding te kunnen genieten afgewezen.

Het is voor de verzoekende partij dan ook van essentieel belang dat zo vlug mogelijk rechtszekerheid zou bestaan betreffende zijn positie en verdere tewerkstelling.

Indien verzoekende partij gedurende de voorbije maanden, waarbij door de tegenpartij de termijnen reeds in extremis gerokken werden, van zijn spaarcenten heeft kunnen leven, is dit voor hem volstrekt onmogelijk om dit tot het einde van een normale procedure voor de Raad van State vol te houden.

Vermits hij ook ten gronde ernstige middelen inroept, is het duidelijk dat er in deze zaak alleszins aanleiding toe bestaat om schorsing uit te spreken en ten gronde met de versnelde procedure na schorsing een uitspraak te doen";

3.2.2. Overwegende dat het ontslag van ambtswege op verzoeker een dusdanig odium legt dat hij terecht aanvoert dat de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van van het besluit van het verenigd college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 8 februari 1996 houdende goedkeuring van de beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brussel van 5 september 1995 waarbij aan Guy MARTENS als tuchtstraf het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni 1900 zesennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.